

Slovenski Gospodar.

List ljudstvu v poduk in zabavo.

Izhaja vsak četrtek in velja s poštno vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 2 gl. 50 kr., za pol leta 1 gl. 30 kr., za četrt leta 65 kr. — Naročnina se pošilja upravitelstvu v tiskarni sv. Cirila, koroške ulice št. 5. — Doležniki tiskovnega društva dobivajo list brez posebne naročnine.

Posamezni listi dobé se v tiskarni in pri g. Novak-u na velikem trgu po 5 kr. Rokopisi se ne vračajo, neplačani listi se ne sprejemajo. Za oznanila se plačuje od navadne vrstice, če se natano enkrat, po 8 kr., dvakrat 12 kr., trikrat 16 kr.

Vera je prva.

Tudi na Slovenskem Štajarskem se čujejo sem ter tja že glasovi, ki pravijo, da naj vero nekako na strani pustimo, češ, da vera pri nas ni v nevarnosti, torej je tudi braniti ni treba. Tega mišljenja bodo zlasti oni, kojim se ponuja neko brezverno rodoljublje. Mi se pa s tem ne strinjamo, kajti iz takih nauk in nazorov bi se utegnila izcimiti verska mlačnost, ki je že sama na sebi nevarna in dostikrat celo začetek nevere. Spominjamo se pri tem Kristusovih besed: »Kdor ni znenoj, je zoper mene!«

Komur je vera, postranska reč, začel se bo ogrevati za kak drugi uzor, ki postane njegov malik, božjo službo pa bo začel zanemarjati; konec tacega mišljenja je, da tisti človek v verskem čutu čisto otrpne, v smrtne grehe pade ter postane sovražnik Boga in njegovih služabnikov, ker mu do tistih mrzi. Kdor je že kaj skusil in videl, je to prelevenje lahko že dostikrat opazoval.

Prav je, da ljubimo svoj narod in svoj jezik, ki ga nam je Bog dal; toda Bog je le en sam in sovraži vsako malikovanje: le Boga moramo čez vse ljubiti, ker je On nas prej ljubil ter celo svojega edinorojenega Sina za nas v smrt dal, in ker vse, kar imamo, le od Njega imamo. Vse posvetno je minljivo, tudi narodnost in materni jezik so le posvetne, minljive stvari, kajti v nebesih bomo vsi en sam rod nebeščanov, vsi enako-pravni otroci nebeškega Očeta in bratje Kristusovi, govorili bomo vsi isti nebeški jezik; tam preneha razloček med narodi.

Kakor je torej poštenega človeka vredno, spoštovati in braniti narodnost in jezik kot božje darove, tako je nespametno in pregrešno, staviti te darove nad darilca, vsegamogočnega Boga in nad vero. Kdor zavrže vero, upre se Bogu, kajti »vera« pomeni našo »zvezo z Bogom«; ta zveza pa obstoji v tem, da mi njegovim besedam verujemo in njegove zapovedi spolnjujemo; ako to storimo, bo tudi Bog svoje po Kristusu in prerokih dane obljube spolnil in nas sprejel v nebeško kraljestvo, katerega nikdar konec ne bo. Vera je torej za nas prva potreba, kajti »kdor ne veruje, je že sojen«, pravi sv. pismo.

Pa ne samo za večnost, tudi za posvetno srečo nam je vera potrebna. Kdor kmetu vero vzame, ga tudi gospodarsko uniči, kakor pričajo stoteri izgledi ob nemški meji na Koroškem in Štajarskem. Kmet mora pri trdem delu toliko trpeti, toliko skrbij in pomanjkanja prestati, da bi moral obupati, svoj dom zapustiti in po svetu bežati, ako ga ne bi tolažila in krepčala sv. vera, ki mu obeta večno veselje za pozemsko trpljenje ter mu veli, hrabro in močzato ustrajati v trdem boju ter skrbeti za ženo in otroke, poslednje krščansko izrediti, delu privaditi in jim domačijo kot dedščino ohraniti.

Vera daje krščanskemu kmetu moralno moč, da ostane pri trdem delu, da samega sebe zatajuje in si komaj najpotrebnejše privošči, samo da domačijo svojega očeta spet za svoje otroke ohrani. Kaj bi se naredilo iz naše ljube slovenske domovine, ko bi vsi naši kmetje brezverski liberalci postali, svoje hiše in njive prodali in pa grlu pogrnali? Tuji ljudje, ki imajo več denarja, ko mi, bi vse pokupili, naš rod pa bi sčasoma zginil. To je navadni konec naših »liberalnih« kmetov: ko so ga enkrat mestni brezverci v »liberalca« prede-lali, hoče tudi sam po mestno in gosposko živeti; obleče se po gosposko, zahaja ali se vozi v mesto k svojim »prijatlom«, dobro je in pije, igra na kvarte itd.; on denar zapravlja, doma pa se delo zanemarija, on zagazi v dolgove, iz katerih ni več rešitve: Konec veselega »liberalnega« kmetovanja tacega posestnika je, da se mu vse proda, on je ženo in otroke ob vse pripravil, sam pa v kaki žganjarni konec vzame, žalosten konec po sodbi svetá, še bolj žalosten v pogledu na večnost!

Kdo bi se po takih zgledih še drznil, slovenskim kmetom svetovati, naj postanejo versko mlačni in naj se poganjajo edino le za svojo narodnost?! Tak ni prijatelj, ampak največji sovražnik našega národa. Kmet je najmočnejši steber naše narodnosti, in kdo daje kmetu dušno moč, da je in ostane korenjak in poštenjak, če ne sv. vera? Pustite torej posvetne malike abotni in pustolovni gospódi, saj tudi nje ne bodo osrečili; našim kmetom pa ne ponujajte tacega blaga! S tem bi jih le zbegali, spridili in pomehkužili, da bi nazadnje ne bili ne tič, ne miš, ne gospod, ne kmet, breznačajne, veturnate veše, da bi svoje prepričanje kakor obleko vsako leto dvakrat menjali.

Pisava rodbinskih imen.

(Interpelacija poslanca Višnikarja in tovarišev.)

(Konec.)

Navedeni podatki in dvorni dekreti pa ničesa ne določajo, kako in v katerem jeziku naj se pišejo posamezna imena, in gotova istina je, da se je pisava raznih imen tekom časa po razvoju posameznih jezikov preminjala in morala preminjati. Dušni pastirji so se izprva posluževali latinskega jezika, kateri ne pozna črk ck, sch, tsch, č, š, ž itd. Za slovanski z in ž nemški jezik nima pismenih znakov, in sploh ne za mnogo slovanskih glasov, in zato nemški pisatelji v znanstvenih knjigah za točno izražanje glasov v nemškem narječju in tujih jezikih v obče rabijo latinsko-slovanske črke.

Po navedenih naredbah bi Hrvatje in Čehi po sedaj veljavnem in navadnem pravopisju niti ne mogli